

особна потреба. Възможно е, че по негово уговаряне и Которский властелинъ Иеронимъ Загуровикъ се е рѣшилъ да отвори словѣнска печатница въ Венеция.

Но както и да е, нѣма съмнѣние, че книжарската дѣятелность на Якова Трайкова и Кара-Трифуна най-много е приносила полза на българщината, за което нѣщо тие български книжари заслужватъ добъръ споменъ отъ наша страна. Они не малко сж спомогнали да се привдигне въ Скопската, Кюстендилска и Самоковска епархии Словѣнското богослужение, и заедно съ него и словѣнската книжнина, която, при горѣописаната обноска на тогавашното високо сѣрбско духовенство къмъ българетъ, все по-вече и по-вече се е укоренявала тамъ и е приготвявала срѣдства и дѣятелность за народното ни възраждане. Отъ тамъ се е и захванало българското възраждане. Доста е да припомнимъ, че *Паисий* е родомъ отъ Самоковската епархия, а *Кирилъ Пейчиновичъ Теговецъ* отъ Скопската и че *Хаджи Иоакимъ* е намѣрилъ най-голъма поддръжка все пакъ въ тие епархии и въ Кюстендилската.

Харьковъ, 1895, 30 Мартъ.

М. Дриновъ.